

Dromen

Tijdens de week voor hun zwembadafspraak werd Skubba met de dag zenuwachtiger. Hij kon de opbouwende spanning bijna niet meer aan. Eindelijk zou hij leren duiken met echt duikmateriaal. Niet dat het zelf in elkaar knutselen van het pak, de loodgordel, de duikhelm, ... niet leuk was, maar het echte ding. Dat zou, nee moest toch iets anders zijn.

Hij droomde hoe hij over een paar jaar nieuwe plaatsen onder water zou ontdekken. Hoe hij als eerste duiker de stad Atlantis zou ontdekken. In de tekenfilm moesten ze daarvoor door de aardkorst boren, maar Fred had in een boek gelezen dat de stad gezonken was. Ze moest dus ergens op de zeebodem liggen. En dat was dus iets voor echte duikers.

Op een andere dag droomde hij hoe hij een onbekend wrak vond. Zoiets moois had hij nog nooit gezien, behalve in het boek op zijn nachtkastje. Een volledig schip met een heleboel vissen errond. Vissen in allerlei groottes en kleuren. En dolfinen. En walvissen. En ...

Ook overdag dwaalden zijn gedachten af. Toen de juf hem aansprak, staarde hij naar het bord. Hijzelf was echter ergens aan het duiken. "Skubba. Skubba!", de stem van de

juf bracht hem terug naar de schoolbank. Eventjes maar, want als snel bevond hij zich weer tussen de luchtbellens en de vissen. In zijn boekentas zat een stapel tekeningen die na ieder vrij moment dikker werd. Tekeningen over duikers, gezonken schepen op de zeebodem, gekende en fantasievissen, verloren gewaande steden, ...

Ook Fred zat met zijn gedachten bij het duiken, maar hij droomde er niet van. Althans niet de eerste dagen. Zou hij ook leren duiken? Maar hij had schrik van water. Hij kon niet zwemmen, laat staan duiken. Water was niets voor hem, dat was iets voor Skubba.

Enkel voor Skubba? Wat zou zijn vriend denken als hij niet mee zou gaan? Hij zou het begrijpen. Maar kon hij zijn vriend wel in de steek laten? Zijn vriend had zijn hulp nodig. Iemand moest hem helpen. En hij

wou zeer graag meer weten over duiken. Opeens was het voor hem duidelijk: hij zou mee gaan, niet om te duiken, maar om te leren en te helpen.

De schrik voor water maakte plaats voor gedachten over speciale duikpakken om ver en diep te duiken, over duikflessen met heel veel lucht, over duikboten met voelers die wrakken vonden, over nieuwe vissen die zij zouden ontdekken, ... Ook zijn stapel tekeningen in zijn boekentas werden dikker. Een paar dagen later stapte hij met een stapel boeken over duiken, vissen, zeeën, ... uit de bibliotheek. Hij zou ze allemaal lezen!

En zo ging het door, tot de dag van hun eerste zwembadtraining ... ■

PATRICK VAN HOESERLANDE